

Voor de Dagen van het Leven

Theodore Van het Water
26-3-2017

Inhoud

Het Begin	5
Vertrouwen	27
Canada	31
Doorbraak	41
New Orléans	55
Toenadering	79
Poging tot Contact	87
Contact	105
Contemplatie	115
Jonas	121
Het Verhaal van David	129
Myrna	151
Barbara	177
De Waarheid	191
Het Einde Nadert	203
Het Einde	211

Het Begin

Als vanaf een afstand zag ik mijzelf lopen over de stoffige weg die naar de gevangenis leidde.

Mijn gedachten gingen terug in de tijd.

Ik moest denken aan het gevoel dat ik als kind had ervaren.

Op school werd ons gevraagd mee te doen aan een voorstelling die vertoond zou worden in het oude theater gelegen in het centrum van onze woonplaats.

In mijn denkbeeld zat ik weer in de ongemakkelijke schoolbank, waar ik tussen de andere kinderen verwachtingsvol luisterde naar het voorstel van onze leraar.

De meeste leerlingen vonden het idee mee te mogen doen aan een toneelvoorstelling een welkome afwisseling van de dagelijkse stof die wij tijdens de les voorgeschoteld kregen.

De leraar begon ons te vertellen wat de bedoeling was.

Het verhaal speelde zich af in de middeleeuwen, waar een bloedige strijd werd uitgevochten tussen twee koningen die hun land uit wilden breiden door een stuk land van de ander te annexeren.

Wij zouden ons in moeten leven in een ons onbekende wereld.

Dit was een creatieve manier ons in te wijden in de wereld waar we in de toekomst mee te maken zouden hebben.

We begonnen met de repetities tijdens de Nederlandse les.

De leraar begeleidde ons in het oefenen van de tekst die wij uit moesten spreken.

In het saaie klaslokaal maakten wij ons vertrouwd met de hoogdravende zinnen die wij voor zouden dragen.

We probeerden ons in te leven in een andere wereld, een wereld ver verwijderd van de onze.

In onze gedachten wereld waren wij ridders en jonkvrouwen die rijdend op vurige paarden door een inktzwart bos op weg waren naar een exuberant feest waar wij in oogverblindende gewaden op middeleeuwse muziek met de liefde van ons leven dansten.

We leerden om te gaan met zwaarden en de vechttechniek onder de knie te krijgen.

Wij oefenden ons in discussiëren om zodoende ons standpunt duidelijk te maken en land te veroveren.

Een half jaar later was het eindelijk zo ver, we zouden in het prachtige theater in het drukke centrum van de stad optreden.

Onze ouders en vrienden hadden een uitnodiging voor het stuk gekregen en zouden in het publiek zitten.

Het beloofde een spannende dag te worden.

Ik wist dat ik mijn tekst naar behoren uit kon spreken, en precies door had waar ik mijn tegenstander met mijn zwaard moest raken, maar toch voelde ik, naar mate het moment van het optreden naderde, steeds meer spanning.

De spanning klonterde zich samen in mijn onderbuik en groeide naarmate de dag zich voortzette tot een ondoordringbare waas die zich onzichtbaar over mijn lichaam drapeerde.

Vroeg in de middag verzamelden wij ons op de kleine parkeerplaats voor onze school.

Gespannen stonden wij te wachten op het busje dat ons naar het theater zou brengen.

De dag liep al tegen zijn einde, de zon stond op het punt onder te gaan.

De felgekleurde bal zou nog minutenlang te zien zijn op deze bijzondere dag.

Op het moment dat het busje de straat in reed, trad de duister langzaam in.

De rode bal verdween geruisloos achter de horizon, zij liet een donkerblauwe lucht achter die zich als een sprookjesachtige deken over ons heen spreidde.

Verwachtingsvol stapten wij de bus in.

Tijdens de rit naar het theater waren wij opvallend stil, verzonken in onze eigen gedachten.

De meesten van ons staarden door de raampjes waar we alleen ons spiegelbeeld in weerkaatst zagen, en weinig te onderscheiden was doordat de duisternis ons volledig omringde.

Een half uur later zagen wij het gebouw liggen waar wij op zouden treden.

Het was een schitterend oud theater, gelegen in het centrum van de stad, vol interessante geschiedenis.

Er was ongelooflijk veel gebeurd binnen deze eeuwenoude muren.

Veel toneelgezelschappen waren ons voor geweest in hun drive hun creativiteit ten gehore te brengen.

Het was een eer in de voetsporen van de bij ons bekende acteurs te mogen treden.

Naast het theater lag een groot kerkhof waar een groot aantal mensen begraven lag die een belangrijke rol hadden gespeeld in onze geschiedenis.

De graven waren eeuwen geleden groots opgezet, maar waren door de jaren heen aangetast door de vele

klimatorische factoren die zij hadden doorstaan.

Zij werden omringd door weelderige hekjes die nu verroest en vervallen de verbleekte stenen afschermden.

De ingeslagen gouden letters lieten nauwelijks nog zien wie er onder de scheefgetrokken stenen lagen.

Ik had het kerkhof al meerdere malen met mijn ouders bezocht.

Vol bewondering had ik langs de kolossale graven gelopen en mij voorgesteld hoe de mensen die nu onder de grond lagen een rijk leven achter de rug hadden en veel spannende verhalen in hun graf hadden meegenomen.

Ik probeerde iets te onderscheiden van mijn omgeving met behulp van de straatverlichting die de straat in een fel licht bescheen en de geheimen van het kerkhof probeerde te onthullen.

Bij het theater aangekomen werden we naar een donkere ruimte gebracht waar we ons konden omkleden en voorbereiden op het stuk.

De zware kostuums hingen in lange rekken, wachtend op het moment dat wij ons zouden omkleden.

Met behulp van de leraar hesen wij ons in de van fluweel gemaakte kleding waar één van onze moeders met veel liefde aan had gewerkt.

Vol verwachting zaten we in de kleine ruimte te wachten op de dingen die komen zouden.

In deze ruimte hadden mensen gezeten die net als wij verwachtingsvol geweest waren naar wat de avond voor hen in petto had.

In gedachten kon ik hen zien lopen door de kleine ruimte hopen op een succesvol optreden.

Tijdens het wachten overviel mij een bijzonder gevoel.

Een gevoel dat ik nooit vergeten ben.

Ik had het gevoel alsof ik buiten mijn lichaam was getreden.

De andere leerlingen zag ik tegenover mij zitten, zij waren allen benieuwd hoe de voorstelling zou verlopen.

Ik zag hen praten, maar wat zij zeiden, kwam, als door een onzichtbare muur tegengehouden, alleen maar aan de oppervlakte bij mij binnen.

De onzichtbare waas die eerder die dag over mij heen was geslopen, zette zich onverzettelijk vast over mijn tegenwerkende lichaam.

Ik wilde niets liever dan deelnemen aan hun enthousiaste gesprekken, maar ik kon geen woord uitbrengen.

Het leek of mijn keel dichtgeknepen werd, het was een gevoel waar ik geen vat op had.

Ik hing als het ware boven het hele tafereeltje, ik keek naar mijzelf en de anderen, maar ik kreeg geen grip op de situatie.

Het lukte mij te reageren op de woorden van de anderen, maar mijn stem leek van ver te komen.

Het leek of een ander de woorden, die uit mijn mond kwamen, uitsprak.

Ik probeerde uit alle macht terug te komen op aarde, terug in hun wereld.

Hun wereld, die ook mijn wereld was.

De ruimte waar ik mij in bevond, gaf weinig gelegenheid voor inspiratie.

De donkere muren leken mij als het ware in te sluiten.

Ik had het gevoel gevangen te zitten, er was geen mogelijkheid te ontsnappen.

Ik wilde naar buiten treden, maar ik werd tegengehouden

door een ondoordringbare muur die zich had opgetrokken om mij heen.

Ik raakte steeds verder verwijderd van de werkelijkheid.

Het leek eindeloos te duren, dat moment in die donkere kamer, maar uiteindelijk mochten wij het toneel op.

Op de automatische piloot verplaatste ik mij naar het podium.

Ergens in de donkere zaal zaten mijn ouders gespannen te wachten op mijn optreden.

Maar op dat moment was ik mij alleen bewust van de ondoordringbare waas die zorgde voor verwijdering van alles wat mij omringde.

Ik staarde in de donkere ruimte waar ons publiek nog druk pratend wachtte op de dingen die komen zouden.

Het geroezemoes in de zaal verstomde op het moment dat wij het podium betraden.

Alle aandacht ging naar ons, het kleine groepje op het podium.

Alle lampen waren op ons gericht, de middeleeuwse muziek begon geleidelijk aan de zaal te vullen.

Vol goede moed begonnen we met de uitvoering van ons stuk.

We lieten ons niet ontmoedigen door de kinderen die hun tekst vergeten waren toen zij die uit moesten spreken.

Het probleem werd opgelost door één van de andere leerlingen die naadloos de tekst van de ander overnam.

Niemand uit het publiek had in de gaten wat er gebeurd was.

Toen ik aan de buurt was, sprak ik mijn tekst luid en duidelijk uit ondanks dat ik het gevoel in mijn lichaam nog niet kwijt was. Het leek of ik iemand anders de woorden

hoorde uiten, maar ik wist dat ik het was die de woorden had uitgesproken.

Ik was niet aanwezig, ik was in een andere wereld.

Ik wist dat ik gedaan had wat van mij verlangd werd op dat moment.

Na afloop van de voorstelling gingen de lampen aan in de zaal.

We zagen het publiek, waaronder onze ouders, dat enthousiast klapte voor ons.

Trots ontvingen wij deze luidruchtige uiting van waardering.

Gezamenlijk maakten wij een diepe buiging voor het publiek dat duidelijk liet blijken dat wij goed gepresteerd hadden.

Na dit succes keerden wij terug naar de donkere kleedkamer achter in het gebouw.

De ingetogen houding onder mijn medescholieren was verdwenen.

De spanning had plaats gemaakt voor uitbundigheid en opluchting door de goede afloop van de voorstelling.

Druk pratend ont deden wij ons van de zware middeleeuwse kledij.

De historische kleding werd verruild voor T-shirts en strakke jeans.

De zwaarden en schilden maakten plaats voor onze telefoontjes die rumoerig afgingen door de vele appjes die wij hadden ontvangen.

De leraar gebaarde ons tot stilte en vroeg onze aandacht.

We kregen een complimentje voor ons gedreven karakter tijdens de voorstelling.

We hadden in alle opzichten juist gehandeld, hij was heel

tevreden over het resultaat.

Met een half oor luisterden wij naar zijn woorden, waarbij hij zijn trots niet onder stoelen of banken stak.

We stonden te popelen om van onze ouders te horen wat zij van ons optreden hadden gevonden.

We wilden weg uit de donkere kleedkamer, we verlangden naar het licht en de bemoedigende woorden van onze familieleden.

Even later liepen we over de gang naar de foyer waar de eeuwenoude kroonluchters zorgden voor een warm welkom en onze ouders ons enthousiast ontvingen.

Al die tijd bleef ik boven mijn lichaam zweven.

Ik sprak met mijn ouders, maar ik had nog steeds het gevoel dat ik geen grip op de situatie had.

Ik hoorde mijzelf praten als van heel ver af.

Ik probeerde mijn stem te verheffen, maar ik bleef geen grip hebben op de toestand waarin ik verkeerde.

Hadden mijn ouders in de gaten dat er een ondoordringbare wattendecken om mij heen gewikkeld leek te zitten?

Ik weet niet wanneer ik het gevoel had weer terug te zijn in mijn lichaam.

Waarschijnlijk was dit de volgende ochtend, waarbij ik tijdens het opstaan voelde dat de waas afstand van mij had genomen en ik weer vrij was in het ongefilterd uiten van mijn gedachten.

Het was al laat en we verlieten het theater.

In de drukte buiten had ik nauwelijks last meer van het vage gevoel.

In de auto zat ik naast mijn zus en luisterde naar de rustige stem van mijn vader die behendig door het drukke verkeer

manoeuvrerend door het centrum naar huis reed.
Waarschijnlijk was ik op dat moment
onbewust al bezig terug in mijn lichaam te keren.
Het duurde jaren voor ik het gevoel weer beleefde.
Lag het aan de ligging, van het theater, naast de
begraafplaats?
Had mijn lichaam door de zenuwen een stofje aangemaakt
waardoor ik buiten mijzelf trad en zo beter kon
functioneren?
Waarom kwam het gevoel van toen weer terug op deze
afgelegen plek?
Het gevoel dat ik nu ervaarde, was niet zo sterk als jaren
geleden in het oude theater, maar ik was mij wel bewust
van de stappen die ik maakte.
Het geluid dat mijn schoenen maakten op de harde
ondergrond leek oorverdovend.
Kwam het door de verlaten omgeving?
Keerde daarom de emotie die ik als kind had gevoeld weer
terug?
Kwam het door de gedachte aan wat komen zou?
Werd de spanning mij te veel net als toen jaren geleden?
Mijn gedachten gingen terug naar de tijd toen het idee
David te interviewen vorm kreeg.
Ik besloot een boek te schrijven over een man die drie jaar
geleden had gezorgd dat het leven van twee families
volledig op zijn kop kwam te staan.
Binnen een half uur zou ik oog in oog met deze man staan.
Ik zou hem over mijn plannen vertellen.
Ik zou door zijn stilzwijgen moeten breken.
Ik stond op het punt een man te ontmoeten die drie
mannen had vermoord, één omdat hij vond dat deze dat

verdiende, en twee omdat die toevallig aanwezig waren op het moment dat hij de eerste wilde vermoorden.

Deze man stond bekend als iemand die zijn eigen ideeën had over personen die niet in zijn dorp thuishoorden, hij toonde geen berouw, leefde al drie jaar volkomen geïsoleerd in gevangenschap en hij stond nog altijd achter zijn daden.

Waarom wilde ik mij in het hol van de leeuw begeven door deze man op te zoeken.

Zou deze droom uiteindelijk veranderen in een gruwelijke nachtmerrie?

Ik kon nu nog terug, ik kon besluiten een toegankelijke gedetineerde te ontmoeten. Eentje die blij was met de afleiding.

Misschien wilde deze man mij niet eens ontmoeten.

Mogelijk was hij zijn eenzame bestaan zo gewoon gaan vinden dat hij geen behoefte had aan gezelschap.

Hoeveel moeite zou ik moeten doen deze man aan het praten te krijgen?

Zou het mij sowieso lukken hem aan de praat te krijgen.

Zou hij willen praten met een vrouw die niet blank was, een vrouw die niet in zijn dorp paste, een vrouw die hij uit eigen overtuiging verachtte.

Zou ik mij staande kunnen houden onder druk van zijn negatieve houding ten opzichte van mij.

Mijn gedachten gingen naar mijn twee uur durende trip naar de gevangenis in de oude Lincoln die ik op de vlieghaven had gehoord.

Gedurende de twee uur had ik alle tijd om na te denken over mijn daden en de gevolgen hiervan.

De eenzame rit door de woestijn was in alle opzichten een

moment van contemplatie geweest.

Er was niemand met wie ik mijn gedachten had kunnen delen.

Het weinig inspirerende uitzicht had mij alle redenen gegeven mij volledig te concentreren op mijn wisselende gedachtestroom.

Op de weg de voor mij lag, zag ik de hitte vanuit het asfalt in glinsterende slierten omhoog rijzen.

Peinzend over de situatie gingen mijn gedachten alle kanten op.

De weinige bestuurders die ik onderweg tegenkwam, zwaaiden naar mij.

Ik zwaaide terug met een glimlach, blij een levend wezen te zien in deze dorre uitzichtloze omgeving.

Eén van de voertuigen was een motorfiets. In mijn achteruitspiegel zag ik de stofwolk die vrijkwam door de motor die met hoge snelheid op mij afkwam.

De bestuurder zag er dreigend uit vanachter de donkere glazen van zijn bril en de doek die hij rond zijn mond had gebonden tegen de stofwolken.

Ik volgde hem tot hij mij met veel geraas inhaalde.

Maar ook hij groette, hij stak zijn hand op en ik zag zijn gehelmde hoofd knikken.

Ik stak mijn hand omhoog en lachte naar hem.

Ik dacht terug aan de periode toen ik in Europa woonde.

Langs het huis waar ik woonde, liep een weg die gedeeltelijk overdekt werd door een viaduct.

Elke dag kwam er een motorrijder, voor de meeste mensen onhoorbaar, naderbij geslopen.

Onder het viaduct gaf hij onverwacht gas waardoor het harde geluid van zijn motor meedogenloos hard

resoneerde in het overdekte stuk van de straat.

Voor degenen die hem niet aan hadden horen komen, was deze onaangenaam luide galm reden voor een behoorlijke schrikreactie.

Door mijn scherpe gehoor, hoorde ik hem van veraf aansluipen waardoor ik mij kon voor bereiden op zijn redeloze aanval op ons gehoor.

Terwijl deze man zichzelf heel stoer vond, was hij voor mij niet meer dan een triest achterbaks figuur dat te weinig aandacht kreeg en op deze manier zorgde voor wat kleur in zijn onzichtbare bestaan.

Hoe anders was deze motorrijder die het niet nodig vond mij stiekem te besluipen, maar met open vizier en zonder gevoileerde toenadering liet blijken geen zielig mannetje te zijn.

Het duurde lang voor de stofwolken volledig opgetrokken waren.

De verlaten weg lag weer uitgestrekt en eindeloos voor mij.

Het zou nog even duren voor ik mijn bestemming zou bereiken.

Een uur later bereikte ik mijn reisdoel.

Op de parkeerplaats voor de gevangenis was voldoende plaats om de Lincoln te parkeren. De grote wielen zorgden voor een aangenaam kabbelend geluid op de vele losse keitjes die onderdeel waren van het pad.

Nadat ik de auto verlaten had, bereikte ik de stoffige weg die naar de gevangenis leidde.

Even later liep ik over de harde ondergrond en zag ik de gevangenis aan het eind van het pad voor mij liggen.

De hitte had geen vat op mijn door de watten omfloerste

hersen.

Ik bereikte de ingang van het sombere gebouw.

Ik keek omhoog langs de hoge muur die rondom de gevangenis liep, met bovenop in rollen gewikkeld prikkeldraad.

Hierbinnen zat mijn protagonist al drie jaar vast voor het plegen van een drievoudige moord.

Ik zou een grote uitdaging aangaan, ik zou uit mijn comfortzone stappen en een andere weg inslaan.

Het zou geen makkelijke weg worden, maar ik was er klaar voor.

Ik richtte mijn blik naar voren waar de zware deur voor mij mij duidelijk maakte dat ik gevaarlijk terrein zou betreden.

Op dat moment voelde ik dat mijn lichaam de wattendecken langzaam van zich af aan het schudden was.

Ik kwam langzaam terug in het moment.

Een minuut later beseftte ik dat ik weer helemaal terug was.

Het vage gevoel had mij verlaten.

De zon liet zijn verblindende stralen op mij los. Ik kneep mijn ogen samen.

Ik voelde dat de hitte bezit nam van mijn heldere geest.

Ik was terug op aarde, mij volledig bewust van de omgeving waar ik mij in bevond.

Het was net of het dreigende beeld van de gevangenis mij deed beseffen waar ik was.

Ik wist precies wat mijn doel was. Ik moest mijn hoofd helder houden.

Ik kon mijn droom verwezenlijken. Ik kon mijn plan ten uitvoer brengen. Ik weigerde mij tegen te laten houden

door mijn eigen lichaam dat zich had verzet tegen mijn plannen.

Ik had de controle over mijn eigen lichaam, ik liet mij niet tegenhouden door de spanning die ik voelde.

Ik haalde diep adem en vervolgde mijn weg.

Voor de indrukwekkende deur werd ik staande gehouden door een lange, spichtig uitziende man.

Zijn kleurloze uniform paste in de weinig inspirerende omgeving.

Was het een bewuste keuze weg te vallen in de omgeving om zodoende zo min mogelijk aandacht te trekken en daardoor de mogelijkheid te hebben bij een ontsnapping van één van de gevangenen onverwachts toe te kunnen slaan?

Rond zijn heupen zag ik een holster hangen met een pistool.

Verveeld vroeg hij naar mijn identiteitspapieren.

Vanachter zijn bril keek hij mij onderzoekend en van top tot teen aan.

Na mijn papieren te hebben gecheckt, mocht ik doorlopen naar een naargeestig hokje waar de muffe lucht mij even de adem benam.

Er werd mij gevraagd mij uit te kleden en alleen mijn ondergoed aan te houden.

In het benauwde hokje ontdeed ik mij van mijn kleding en wachtte ik tot ik, zittend op een ongemakkelijk stoeltje, de deur open hoorde gaan.

Even later zag ik een vrouw binnenkomen in hetzelfde kleurloze uniform als de man die mij buiten staande had gehouden.

De norse vrouw sommeerde mij te gaan staan, waarna zij

mij grondig onderzocht waarbij zij mij hardhandig betastte.

Zwijgzaam deed zij haar werk, uiteindelijk zei ze dat ik mij aan mocht kleden.

Ik glimlachte lichtjes naar haar.

Ik overwoog een opmerking te maken.

Een opmerking die haar op zou vrolijken en doen beseffen dat er licht scheen aan de horizon.

Dat ze reden had om af en toe te lachen of op zijn minst wat vriendelijker te zijn.

Ik was ten slotte niet degene die een onherstelbare fout had gemaakt, ik hoefde niet gestraft te worden.

Ik besepte dat ze te ver was afgedwaald in duistere gedachten.

Ik zou haar niet op kunnen vrolijken met obligate oppervlakkigheden.

Een goedbedoelde opmerking van mij zou haar irritatie alleen maar doen groeien.

Ze knikte naar mij ten teken dat het onderzoek voltooid was.

Ik mocht naar de ontvangstruimte.

Even later was ze verdwenen en kleedde ik mij haastig aan om zo snel mogelijk door te kunnen lopen.

In de spiegel zag ik mijn gespannen gezicht.

Ik zuchtte diep en opende de deur naar de gang.

Ik was blij de benauwde ruimte te kunnen verlaten en vervolgde mijn weg.

De deur viel met een harde klap achter mij in het slot.

Ik bevond mij aan het begin van een gang die oneindig door leek te lopen.

Ik draaide mij om naar het hokje waar ik mij net

omgekleed had.

Ik voelde de onherroepelijkheid van mijn daad, ik haalde diep adem.

Ik draaide mij weer richting de lange gang en begon langzaam te lopen.

Mijn voetstappen maakten een hol geluid, een geluid dat oorverdovend hard door de stille ruimte resoneerde.

De smetteloze ruimte werd helverlicht door een tiental tl-buizen die hun licht meedogenloos door de gang verspreidden en geen meter onbespied lieten.

De camera's die verspreid tegen het plafond hingen, draaiden zich licht zoemend richting mij.

Ik voelde mij bekeken, maar deze gedachte stelde mij in dit geval gerust.

Dit was één van de gevangenissen waar de zwaarste criminelen werden vastgezet.

Hier zaten mannen die ter dood veroordeeld waren, mannen die nooit meer vrij zouden komen.

Mannen die meedogenloos hadden gehandeld en gemoord, mannen die geen berouw toonden over hun daden.

Ik zou gaan praten met één van hen, ik zou oog in oog staan met één van die mannen.

Terwijl deze gedachten als een sneltreinvaart door mijn hoofd raasden, liep ik verder de gang door.

Aan het eind van de gang knipperde een van de tl-buizen, waarbij de ruimte afwisselend donker er licht kleurde.

Het aan en uit gaan van de lamp symboliseerde mijn gedachten.

Mijn ambivalente gevoelens maakten dat ik aarzelde en langzamer begon te lopen.

Ik bereikte het einde van de gang waar een zware deur

leidde naar de bezoekersruimte. Ook hier stond een bewaker in een kleurloos uniform voor de deur te wachten. Zijn blik was strak op mij gericht terwijl ik langzaam naar hem toeliep.

Ik mocht doorlopen na een bijna onzichtbaar knikje van hem.

Nieuwsgierig ging ik de ruimte binnen.

De ruimte was verdeeld in hokjes waar achter glazen wanden enkele gedetineerden al zaten te praten met hun bezoekers.

Ik ving flarden van gesprekken op.

De meeste bezoekers zaten hier waarschijnlijk omdat zij een familielid of vriend bezochten.

Niemand keek op of om.

Ik kreeg een stoel toegewezen in één van de hokjes en ging zitten.

Mijn blik gleed over de vele gezichten om mij heen.

Wat voor verhalen scholen in de hoofden van de mannen die achter de glazen wand aan het praten waren met de mensen aan de andere kant van de wand.

De anderen die deze lange reis hadden gemaakt in de hoop op een laatste contact met hun geliefden.

Zij hadden net als ik over de eenzame weg gereden, alleen was hun beweegreden hier te zijn heel verschillend van de mijne.

Even liet ik mij afleiden door de gedachte dat ik ook één van die mannen had kunnen vragen met mij te praten over de mogelijkheid te schrijven over hun leven.

Ik richtte mijn blik op de doorzichtige wand op nog geen meter verwijderd van mij.

Ik zag een vuile plek aan de rechterkant van de glazen ruit.

Was het een hand geweest die daar tegenaan had gedrukt of had een vrouw haar geliefde een kus willen geven.

Een kus die zijn sporen had achtergelaten en nu als symbool van hun liefde was blijven zitten op het raam dat zorgde voor afstand tussen de geliefden.

Ik probeerde mijn blik te centreren op de deur, achter de glazen wand, die voorlopig nog niet open leek te gaan.

David was er nog niet en ik wist niet of ik hoopte dat hij niet zou komen en ik weer terug kon naar de uitgestorven omgeving buiten de gevangenis of dat ik hoopte dat hij had ingestemd met mij te praten.

Het enige dat ik wist, was dat ik te allen tijde rustig moest blijven en mij vooral niet moest laten intimideren door deze man.

Het leek eindeloos te duren voor er beweging kwam in de deur tegenover mij.

Uiteindelijk ging de deur open en zag ik David voor het eerst in levenden lijve.

De man die de kleine ruimte binnenstapte, zag er onbenaderbaar uit.

Hij ging, zonder mij te begroeten, in de stoel tegenover mij zitten en zakte onderuit.

Hij deed geen moeite zijn desinteresse in mij te verbloemen.

Ik had mij ingelezen over deze man en wist dat hij al drie jaar geen contact had gehad met familie of andere gedetineerden.

Ondanks zijn lange verblijf in gevangenschap zag hij er niet onverzorgd uit.

Het felgekleurde gevangenispak dat zijn lijf omsloot, deed geen afbreuk aan zijn opvallende uiterlijk, waarbij zijn

felblauwe ogen de grootste blikvanger waren.

Ik besloot niet langer te wachten, ik begon mij meteen voor te stellen.

Intuïtief wist ik dat wachten op een reactie van David geen zin had.

Ik voelde de ader in mijn nek kloppen, en hoopte dat David niet in de gaten had dat ik gespannen was. Na een paar minuten wist ik deze emotie onder controle te krijgen en uiterlijk onbewogen te verwoorden waar ik voor gekomen was.

Ik vertelde dat ik schrijver was en een boek wilde schrijven over iemand die langere tijd in de gevangenis had gezeten en hoogst waarschijnlijk nooit meer terug zou keren in de maatschappij.

Ik gaf aan dat dit niet mijn eerste boekwerk zou worden over dit onderwerp.

Ik schetste in het kort over de verzameling aan boeken die ik hierover geschreven had.

Ik liet hem een boek van mij zien dat over een gevangene in een strafinrichting in de staat Montana ging.

Voor het vuile raam bladerde ik het boek door dat ik omhoog hield om David een idee te geven van mijn eerdere werk.

Ik zag dat hij naar mijn bewegingen keek, maar niet liet blijken of het verhaal hem interesseerde.

Ik bestudeerde zijn gezicht.

Zijn gezicht dat niet van uitdrukking veranderde.

Ik zag dat hij zijn blik weer op mij richtte.

Hoe ik het vol heb kunnen houden een uur lang te praten over mijn beweegredenen hem te interviewen, weet ik niet, maar ik was het hele uur aan het woord.

Kwam het doordat dit de eerste keer was dat ik David ontmoette en daardoor veel te vertellen had over het oeuvre dat ik geschreven had?

Ik wilde zo veel mogelijk informatie aan hem doorgeven in de korte tijd die wij samen hadden.

Al die tijd keek David mij strak aan.

Hij toonde geen spoor van emotie.

Hij zat alleen maar onderuit geschoven in zijn stoel voor mij.

Hij bewoog nauwelijks.

Knipperde nauwelijks met zijn ogen.

Alleen zijn mondhoeken zag ik meerdere malen neerbuigend naar beneden gaan.

Als door een wonder kon ik zijn intimiderende blik doorstaan.

Ik wist van te voren dat hij zo zou reageren, waarschijnlijk was dat de reden dat ik totaal niet onder de indruk was van zijn onverschillige gedrag.

Deze lethargische houding had ik verwacht.

Aan het eind van het uur bedankte ik hem voor zijn tijd en geduld en stond op.

Ik liep rustig naar deur.

Ik wist dat hij mij na keek, ik wist dat hij mij observeerde.

Hij wilde mij zo doorgronden en te weten komen wat hij aan mij had.

Terwijl ik hem probeerde te doorgronden door te praten, deed hij dat op zijn manier door het hele uur te zwijgen.

Ik liep de kille gang weer door, nu in tegenovergestelde richting.

Ik hoorde weer mijn hakken op de harde vloer.

De tl-buis die een uur eerder nog had geknipperd om aan

te geven dat zijn tijd er op zat, was vervangen door een nieuw exemplaar.

Ook ik voelde mij als herboren, ik had geen twijfels meer over mijn idee een boek te schrijven over David.

Ik had het gevoel dat het de juiste keuze was.

David was de man die mijn leven zou veranderen, hij had mij uit mijn comfortzone gehaald.

De camera's volgden mij weer tot ik bij de uitgang was.

Ik voelde mij opgelucht.

Ik had het idee professioneel gehandeld te hebben, ik was niet ontevreden over mijn houding ten opzichte van David.

